

Minek álmodni, ha ébren lenni a Mindenség?

Amióta csak öntudatra ébredtem, állandó jelleggel kénytelennek mutatkoztam szembesülni a környezetemben élők részéről azokkal a kisebb-nagyobb mértékben kritikai természetűnek nevezhető észrevételekkel és megállapításokkal, amelyek szerint túlságosan is visszahúzó, önmagamba forduló, idealista, naiv és álmodozó, sőt mi több, egyenesen lusta, menthetetlenül kényelmes, kényes és nemtörődöm, a világgal szemben irreális elvárásokat támasztó, tudatosan kihúzó és elkülönülő személyiség lennék. Ezeknek a véleményeknek a számomra legsúlyosabban csengő, és legtömörebben zanzásított összefoglalását éppen egy bizonyos egyházi személy részéről nyílt alkalmam megtapasztalni, aki szerint mivel "nem találok a helyemet a világban, ezért teremtettem magamnak egy mesterséges, egyszemélyes világot", és aki egyúttal nem fukarkodott kifejezni abbéli sajnálkozását sem, hogy voltaképpen "igazán kár értem, mert egy értékes ember vagyok, aki jobb sorsra lenne érdemes". Ennek és a többi, voltaképpen hasonszórú véleménynek a nyomán gyakorta elgondolkodtat annak a kérdése, hogy vajon miért is érzem magamat sokkalta komfortosabban, otthonosabban és önmagammal sokkalta inkább azonosnak ebben az alternatív és egyszemélyes világban, mint az úgynevezett "való életben".

Első ízben mindenképpen érdemes elárulnom, hogy személy szerint valamilyen szinten olykor persze egyetérteni látszom ezeknek a véleményeknek a tartalmával, legalábbis azon a síkon, amelyen a maguk valójában megfogalmazódtak. Amennyiben az anyagi világ terein belül formát öltő materiális egzisztencia nézőpontrendszerét vesszük alapul, úgy bizony valóban meglehetősen lusta, a mindennapokban előforduló eseményekkel, a világgal és az emberekkel szemben kimondottan érdektelen, álmodozásra és idealisztikus gondolkodásra meglehetősen hajlamos, az "élet valós dolgait" illetően akár valamilyen fokban tudatlannak és járatlannak is titulálható figurának tűnnek, én magam azonban fenntartom magamnak a jogot és a lehetőséget arra, hogy ilyennek tűnjek, sőt mi több, egyenesen arra is, hogy valóban ilyen is legyek. Nem tudom azonban elfogadni ezen véleményeknek igazságtartalmát mindazon síkokon, amelyek az anyagiasság szempontjainál egyaránt magasabban és mélyebben fekszenek, és amelyek a szellemi-metafizikai és misztikus rétegeket érintik, ezeken a síkokon ugyanis teljesen más szabályok, törvények és szempontrendszerek mutatkoznak érvényben lenni, ugyanúgy, ahogyan az ezen régióknak síkján megmutatkozó értékrendszer is alapjaiban tér el a biológiai-materiális-társadalmi síkon megjelenő preferenciáktól.

Megszámlálhatatlan mennyiségű kritikai észrevételt nyílt már alkalmam mindennek kapcsán meghallgatni, és valójában még ha akarnám sem tagadhatnám, hogy némelyekkel szembesülvén bizony erőteljesen kellett tartanom magamat ahhoz, hogy az általam ilyen helyzetekben felöltött szokásos, derűsen megengedő félmosolyt a lehető legteljesebb valójában fenntarthatassam, elrejtve az emberek elől valódi, kedvezőnek aligha nevezhető véleményemet. Az igazság ugyanis az, hogy a magam részéről sokkalta szívesebben töltöm mindennapjaimat ebben az úgynevezett "alternatív, mesterséges és egyszemélyes" világban, mintsem hogy a feltétlenül szükségesnél akár csak egy fikarcnyival is nagyobb mértékben bonyolódjak bele annak a számomra elképesztően sivár, felületes, és rettenetesen nyomasztó, igazságtalan létezésű módnak a mocsarába, amelyet az emberek nagy része valóságnak hív.

Sohasem felejttem el a beszélgetést, amelyet serdülőként Édesanyámmal folytattam, nevezetesen a hétköznapi értelemben felvetett optimizmus és pesszimizmus kérdéskörét illetően. Úgy tízennégy esztendősen lehettem, amikor Édesanyám, akit a maga saját életében alapvetően pozitív világlátás, derűsen reményteljes ember-, és társadalomfelfogás jellemez, egyszer felvetette nekem, hogy nem kellene olyannyira negatívan, sőtétén és pesszimizistán, a számomra kedvezőtlen fordulatokat valószínűsítvén szemlélnem a világot. Én magam tisztán emlékszem a saját válaszomra, amelyet erre a gondolatra megfogalmaztam: "Tudod Anyu, én alapvetően a lehető

legrosszabbat nézem ki és várom minden egyes helyzettől, így azonban bármi, ami ennél a lehetőségnél akár csak egy kicsivel is jobbnak mondható, már örömet okoz számomra. Ha azonban minél pozitívabb dolgokat várok az életben, annál nagyobbat csalódom majd, ha végül mégis keserű felhanggal sülnek el a dolgok." Bár tény és való, hogy ezek a szavak közel sem ennyire körültekintően megfogalmazva hangzottak el akkoriban, és végső soron nem is bizonyultak többnek, mint egy kiskamasz naiv bölcselkedései az életének kezdetén, azonban tizenhét esztendő távlatából visszatekintvén nem gondolom mainapság sem különösképpen másként.

Mindennemű tettetett optimizmust mellőzve én magam szilárdan hitet teszek azon álláspontom mellett, hogy az úgynevezett, hétköznapi értelemben "valóságnak" titulált létállapot számomra nem több, mint egyfajta irtatlan, végeláthatatlan hullámasút, egy örök időnkig görgetett mókuskerek, amelyben legtöbbször olyannyira tökéletesen süketnek és vaknak mutatkozván rohannak előre, a maguk sajátos és sajátos gumicsontjai után kajtatva lélekszakadván, hogy még csupán közelre sem kerülnek saját tulajdon állapotuk végletes és végzetes nyomorúságának felismeréséhez és tudatosításához. A Nagy Tanítók szavait meghallgatjuk ugyan, alkalomadtán még nagy bölcselkedve elmélődünk is az igazságtartalmukat illetően, azonban a bennünk elrejtett fénymagocskák a legtöbb esetben teljességgel terméketlen talajba hullanak. Sokan jó szándékkal megszívlelik ezeket az intelmeket, és még valamilyen szinten valóra is váltják őket az életük során, azonban mindez mégsem képes gyökeres változást eredményezni azon a helyzeten és állapoton, amelyben valójában magukat találják. Sajnos alapvetően tévednek azok, akik hisznek a "két úrnak való szolgálat" lehetőségességében, a valóság ugyanis az, hogy a materiális világnak való megfelelés és a metafizikai önmegvalósítás között egy ponton túl szükségszerűen és menthetetlenül kibékíthetetlené válik az ellentét...

Nagyjából tízesztendőskoromban tapasztaltam először, hogy idegen vagyok ezen a világon. Nem tudtam még akkoriban válaszokat találni és gondolatokat megfogalmazni a miértekre vonatkozóan, azonban tisztán és áthatóan éreztem, hogy "nem érzem jól magamat itt", és "el akarok menni", ki akarok kerülni ebből a létezésből. Ezt a fajta kilépést, mihelyst lehetett, a magam sajátos módján és lehetőségei szerint meg is tettem, bár mindez pusztán gondolatban, a fantáziámat latba vetve volt lehetséges. Onnantól fogva tudatosan törekedtem az elkülönülésre, olyan tuskéket növesztve önmagam kultakarójára, amelyek távol tartani voltak hivatottak mindenfajta külső közeledési és belépési kísérletet. Életemnek egy bizonyos szakaszában egyszerűen bolondnak tettettem magamat, bizzar viselkedéseket produkálva kortársaim előtt, aztán pedig a nyílt elhatárolódás és arrogancia útját választottam. Később bizonyos szinten persze magam is megélhettem az őszinte emberi barátságok örömét is, bizonyos időszakokra tapasztalva a rokonság és otthonosság érzéseit, azonban mihelyst ezeknek az átmeneti jelleggel bíró állapotoknak vége szakadt, az üresség, idegenség és meg nem értettség árnyai ismételtén visszakúszni látszottak lelkemnek egére. Nem volt számomra más választás, egy ponton túl tudatosan és teljes vállszélességgel felvállaltam hát a vállalhatatlant, jelesül a kívülállóság, és az ezzel járó kitaláltság rózsakeresztjét.

Mi tagadás, sajátos Út kezdődött el ezzel, mégpedig az a bizonyos "nagybetűs". Amikor kellett, bezártam. Amikor kellett, teremtettem és alkottam: új világokat, számomra érdekes, értékes és szabad világokat. Hatalmas ajándék a fantázia: a teremtés gesztusa, alternatív valóságok megalkotásának lehetőségét önmagában hordozó, Isteni Ajándék. Először csak a játék adta keretek között, majd aztán a játékoktól elrugaszkodva a saját képzeletem játékában, majd pedig a Fantasy RPG műfajában elmélyedve alkotva teremtettem. Hősöket, sárkányokat, megannyi különleges, izgalmas, távoli világot. Megtapasztalhattam a teremtés aktusát, megélhettem, hogy milyen érzés teremtetni lenni. Felnövekedve ugyanígy éltem tovább a mindennapjaimat, kiterjesztve és kibővítve lassacskán teremtő kedvemnek fókuszát oly módon, hogy fantázia és valóság csakhamar összefonódottá válhatott számomra. Amikor kellett, otthont teremttem, amikor úgy hozta a szükség, akkor pedig remeteséget a nagyváros közepén. Egyházat teremttem, amikor nem találtam

otthonra egyik egyházban és felekezetben sem, és Tradíciót, amikor nem találtam meg önmagamot egyik elérhető és megtapasztalható Tradíció keretein belül sem. Mindezen kijelentések persze jelentős mértékben önhittnek és megalománnak hathatnak, különösen is azoknak számára, akiknek a hétköznapi által biztosított keretek elégségesnek bizonyulnak, azonban egy meg nem értett, sokat szenvedett egykori kisgyermek lelki szemei előtt akkoriban mindez az életet, jobban mondva a nagybetűs Életet jelentette. Manapság sokan róják fel nekem, hogy biza' jó volna már felnőni, illetve megtalálni a magam helyét a "való világ" keretein belül, azonban én magam ilyenkor minduntalan felteszem magamnak (és alkalomadtán másnak is) a kérdést, hogy vajon tényleg ez lenne az a bizonyos "valóság", amely egyedülként érvényes és igaz volttal bír?

Azt mondhatjuk, hogy a tudattól függetlenül nem létezik valóság, hiszen amennyiben nem létezne a tudat, úgy számunkra a valóság észlelése totálisan lehetetlenné válna. Ugyanígy és ehhez kapcsolódóan felmerül annak kérdése is, hogy vajon hol vagyok és hol lehetek úgymond igazán Én? A fantáziában, esetleg az álomban, avagy ama végletesen groteszk és kifacsarodott fantazma szűkre szabott keretei között, amelyet mások nézőpontom szerint teljesen tévesen "valóságnak", vagy "való életnek" neveznek? Egyáltalán, hol és miként ragadható meg egyáltalán azon, sokaknak számára kellőképpen homályos és megfoghatatlan valóság, amelyben az ÉN valódi természetének esszenciája megragadhatóvá válik? Tudvalevő, hogy az igazi, autentikus és egyedüli ÉN-en kívül, és tőle függetlenül voltaképpen nem létezik semmi. Mi azonban ez az ÉN, kérdezhetjük és vethetjük fel újfent? Mi lenne hát, ha sem ez, sem pedig az nem vagyunk? Vajon a testem lennék az a bizonyos ÉN? Tudatában vagyunk annak, hogy a testünket alkotó különféle sejtek és szövetek lebontódási és átalakulási folyamatai révén bizonyos szempontok szerint folyamatosan megújulunk. Egyes kutatások eredményei felvetik, hogy jelen pillanatban egyetlen olyan sejtje sincsen a szervezetünknek, amely hétévesnél idősebb lenne, azaz voltaképpen teljes egészében lecserélődött a testünk az elmúlt hét esztendőnek során. Hogyan is azonosíthatnánk Önmagunkat ezzel a változékony és sérülékeny burokkal, amely ráadás gyanánt még a múlandóság rémének is alávetett természettel bír?

Vajon a személyiségünk vagyunk? Hiszen gondoljunk csak bele, mennyire változékonyak, szeszélyesnek és ingatagnak bizonyulunk a mindennapok során, amikor is az egyes eszmék, gondolatok és érzések áramlatai ide és oda taszigálják a figyelmünket, folyamatosan változtatván és terelvén annak fókuszát. Vajon az emlékeinkben, vagy az intellektusunkban vagyunk igazán jelen? Nos, bármikor felboríthatja mindezt egy permanens amnézia, vagy agyvérzés, és az elme különféle betegségei a maguk kérlelhetetlen brutalitása által menthetetlenül rámutatnak arra, hogy bizony önmagunkat a fejben keresni meglehetősen képlékeny, és egyszersmind kimondottan téves azonosulás. Mi az tehát, ami és aki valójában ÉN vagyok? Én Önmagam vagyok, lényemnek, létemnek és lényegemnek azon végső és változtathatatlan Centruma, amely Centrumot bizonyos profán fogalmi keretek között abban a pszichológiai természettel bíró meghatározásban próbálhatunk megragadni, amelyet a neves lélektanász, C. G. Jung a Selbst néven vezet be, noha ez a meghatározás természetesen a maga korlátolt voltából fakadóan valójában nem mutatkozik képesnek a maga teljességében megragadni a lényegét. Nem a testem, nem a személyiségem, hiszen a "persona" eredetileg sem jelent mást, mint a maga nemes egyszerűségében annyit, hogy "maszk". Maszk, mely elfedi az Igaz Valót és Lényegét. Nem a gondolataim, és nem is az érzéseim. Nem az eredményeim, nem a szerepeim, nem a karrierem. Én Önmagam vagyok.

Amint ebbe az Önmagamba tekintek, és ahogyan ebben a betekintésben egyre és egyre mélyebbre jutok, hirtelenjében azt tapasztalhatom, hogy Önmagam magasságai és mélységei a Végtelenségbe nyúlnak, és végső soron ezzel a Végtelenséggel teremtenek kapcsolatot. Az emberi lény Leglényege voltaképpen feneketlen kút, önnön lényegünket tekintve még a saját felszínes, hétköznapi szinteken megnyilvánuló önismeretünk előtt is teljesen ismeretlenek vagyunk. Csalódottan tapasztalhatjuk, hogy ez az Önmagam mennyire ismeretlen és feltáratlan terület, még a saját tapasztalásom számára is. Voltaképpen még én sem ismerem Önmagamot, és minél mélyebbre

hatolok önmagamban, egyre inkább a tudatára ébredek annak, hogy a Végtelenségben járok éppen. Nos, valójában ebben a végtelenségben érhető tetten az a Valami, Ami és Aki valójában Én Magam vagyok. Nem más, mint Önmagam Létének teljessége, Isten boldogító színjátása. A Szeretett Tanítvány, János apostol ezt a lényegiséget ragadja meg, amikor így beszél: "Most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk Őt látni, amint van.", ebben a tapasztalásban pedig egyúttal Önmagam valódi természete is feltárul majd számomra, mégpedig úgy és oly módon, ahogyan és amint valójában vagyok. Akkor, és csakis akkor vagyok és lehetek ugyanis Önmagam, amikor az Istent oly mélységben és intenzitásban vagyok képes megragadni és szemlélni, hogy a szemlélő és a szemlélt (és végső soron maga a szemlélés) között mindennemű különbségtétel és különbözőség megszűnik.

Önmagam igazi valója pillanatnyilag még ismeretlen és felfoghatatlan, még a saját magam tudatossága számára is, ez azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy ez a Lényegiség nem bontakoztatható ki a maga teljességében. Ha abból indulunk ki, hogy végső Önmagamként nem vagyok más, mint a Lét Teljessége, akkor ez két lehetséges következtetést is felvet. Az egyik szerint a saját világom nem más, mint a Fényesség által számomra ajándékba adott realitás, a másikkal lényege pediglen abban keresendő, hogy amennyiben az én világom egyes egyedül számomra lett alkotva, akkor nekem Istentől való kötelességem, hogy ezt a Világot a lehető legteljesebb mértékben megismerjem, birtokba vegyem, és Önmagammat benne a Magam teljességében kibontakoztassam, persze korántsem a mainapság divatosnak számító közhelyek értelmében. Ebben a megközelítésben pediglen nem létezik többé külvilág, vagy belvilág, hanem egyes egyedül az ÉN saját világom, amelyben tevékeny részt vállalhatok a Teremtés Nagy Alkotásában.

Így tehát amikor azok a vádak érnek, hogy álomvilágban élek, rendszerint halovány mosoly suhan csak át az arcomon, amely bírálóm számára azt a látszatot hivatott kelteni, hogy mintegy álmodozván tudomást veszek ugyan a felvetésükről, de a magam befelé forduló voltában nem igazán tudok kezdeni vele semmit sem. Én azonban másképpen gondolkodom és érzek a mosoly mögött. Mosolyom egyfelől szomorúságot sejtet, hiszen tudom és érzem, hogy a bírálat forrásaiban sokszor még csupán pillanatok erejéig sem vetődik fel, hogy az általuk tapasztalt és megélt világ voltaképpen csupán egy aprócska, korlátozott szegmense a Valóságnak. Feltétel nélkül igaznak, legitimnek és valósnak fognak fel mindent, ami a tapasztalataikkal és beállítódásaikkal egyezik, hazugságnak bélyegezve és elutasítva mindazt, amiről nem akarnak tudomást venni.

Amikor a magam világában élek, látszólag korlátokat ölt körülöttem a létezés, ugyanakkor a Belső Világ irányában fantasztikus távlatok nyílnak meg előttem. Megélhetem, hogy gondolataim valóban teremtő erővel bírnak, és az általam alkotott Univerzumok voltaképpen ugyanannyira bizonyulnak valósnak, mint az úgymond "való világ" univerzumai. Megélhetem az élményt, hogy milyen érzés Annak lenni, akit Martinez de Pasqually úgy jellemez, mint a Világegyetem kőműveslovagja és választott papja az Univerzumnak. Megélhetem az Istenség számomra alkotott leghatalmasabb Ajándékát, jelesül a saját teremtő és alkotó erőim kibontakoztatásának élményét. Belső világom így teljessé, fénylővé és lángolóvá válhat, végső soron pedig lehetőségem nyílna arra is, hogy ennek a teljességnek, fényességnek és lángolásnak üzenetét más Világokra, mások Világaira is eljuttassam... mert voltaképpen nincsen más.

Az inspiráció forrása:

Dr. László András: Tradicionalitás és létszemlélet, Kötet Kiadó, Nyíregyháza, 1995.